Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 61 819 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Tsjechische nationaliteit, meldde zich op 13 september 2007 aan op de dienst bevolking te Lokeren. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarbij het verblijf werd toegelaten tot 5 december 2007.

1.2. Op 28 januari 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging als zelfstandige en werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 19. Hij werd verzocht binnen vijf maanden en ten laatste op 27 juni 2008 de volgende documenten over te maken: een ondernemingsnummer, activering BTW en contract. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 27 juni 2008.

1.3. Op 15 juli 2008 nam de gemachtigde van de burgemeester, op instructie van de verwerende partij, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kreeg tot 17 augustus 2008 de tijd om de gevraagde documenten voor te leggen,

meer bepaald als zaakvoerder een volledig uittreksel uit de Kruispuntbank en als werkend vennoot een volledig uittreksel uit de Kruispuntbank en andere bewijzen van de hoedanigheid van 'meewerkend vennoot'.

1.4. Op 26 augustus 2008 nam de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker geen enkel document voorlegde ter staving van zijn zelfstandige activiteit.

1.5. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 20 848 van 19 december 2008 werden verworpen.

1.6. Inmiddels kreeg verzoeker OCMW-steun van 25 februari 2008 t.e.m. 25 september 2008.

1.7. Op 3 februari 2009 liet verzoeker zich voor zichzelf en zijn gezin per brief afschrijven naar Tsjechië.

1.8. Verzoeker kwam vervolgens terug naar België en diende op 26 mei 2009 bij de stad Lokeren een nieuwe aanvraag in van een verklaring van inschrijving, ditmaal als werknemer. Hij legde een werkgeversattest van onbepaalde duur voor van 15 mei 2009 en werd op 27 mei 2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (bijlage 8), gevolgd door een E-kaart van 9 juli 2009.

1.9. Omdat in de maand augustus 2009 van het OCMW van Lokeren vernomen werd dat verzoeker ontslagen werd en OCMW-steun ontvangt sedert 13 juni 2009, werd op 22 september 2009 aan de burgemeester van Lokeren gevraagd om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteit hij heden heeft (werknemer / zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, ...). Er werd hem gevraagd om binnen de maand na kennisname van de brief hiervan bewijsstukken voor te leggen. Er werd verwezen naar artikel 42bis §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en verzoeker werd verzocht om nieuwe informatie te verstrekken betreffende zijn huidige situatie. Er werd gesteld dat bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, verzoeker riskeert het recht op verblijf te verliezen. Deze beslissing werd hem op 20 oktober 2009 ter kennis gebracht.

1.10. Verzoeker maakte op 06 november 2009 de volgende stukken over:
- attest van het OCMW van 28 oktober 2009 waaruit blijkt dat hij sedert 13 juli 2009 tot op heden en verder een leefloon geniet;
- attest van het OCMW van 27 augustus 2009 waaruit blijkt dat hij sedert 13 juli 2009 tot op heden en verder een leefloon geniet van 967,72 euro per maand;
- aanmeldingskaart Nederlandse lessen.

1.11. Op 9 december 2009 werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd onder het model van de bijlage 21. Verzoekers tewerkstelling bleek maar geduurd te hebben van 18 mei 2009 tot 25 mei 2009.

1.12. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat bij arrest nr. 40 546 van 22 maart 2010 werd verworpen.

1.13. Op 10 mei 2010 diende verzoeker voor zichzelf en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.14. Verzoeker diende op 8 oktober 2010 bij de stad Lokeren opnieuw een aanvraag in van verklaring van inschrijving, als werknemer. Hij legde het bewijs voor dat hij gewerkt had van juni tot september 2010 met dagcontracten van een interimbureau. Deze tewerkstelling stopte op 17 september 2010. De gemeente deelde aan de verwerende partij mee dat verzoeker zich al op 8 oktober 2010 had aangemeld bij het OCMW en een leefloon had toegekend gekregen vanaf die datum en verder.
Uit het attest van het OCMW van 7 januari 2011, blijkt dat verzoeker tot heden en verder recht heeft op een leefloon en voor de maanden oktober, november en december 2010 een leefloon ontving.

1.15. Op 21 februari 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd betekend op 23 februari 2011.

Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 08.10.2010 door M.L. (…) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer / werkzoekende (art. 40 §4, 1°-wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag (overeenkomstig art. 50 §2, 1° en 3°-KB van 08.10.1981) een aantal interimcontracten en loonfiches voor.
Deze documenten bewijzen dat betrokkene tewerkgesteld was tot 17.09.2010 via interim. Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene heden niet meer kan beschouwd worden als werknemer. Er werd immers later ook een attest van het OCMW voorgelegd waaruit blijkt dat hij volledig leefloon ontvangt sinds 08.10.2010 als persoon met een gezin ten laste, dit dus al vanaf het begin van zijn aanvraag. Betrokkene is heden geen werknemer meer, maar een beschikker van bestaansmiddelen, die ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (zie art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). öt is uiteraard niet in overeenstemming met de voorwaarden om als beschikker het verblijfsrecht te verkrijgen.
Ook als werkzoekende kan betrokkene het verblijfsrecht niet erkend zien aangezien er hiervoor geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen enkele voorwaarde van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 waardoor het recht op verblijf niet kan toegestaan worden. Bovendien vormt hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst op het gestelde in artikel 39/82, §3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Gelet op het opschrift van het verzoekschrift, *"schorsend beroep tot nietigverklaring*", werd het beroep beschouwd als een beroep tot nietigverklaring. Verzoekers uitgebreid betoog inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat enkel kan samenhangen met een vordering tot schorsing is dan ook niet dienstig. Ondergeschikt wijst de Raad er nog op dat verzoeker in deze geen belang zou hebben bij een vordering tot schorsing aangezien het beroep dat ingediend wordt tegen de bestreden beslissing conform het gestelde in artikel 39/79, §1, 7°, van de Vreemdelingenwet schorsende werking heeft.

2.2. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift hem het voordeel van de kosteloze rechtspleging te verlenen en de verwerende partij te veroordelen tot het betalen van de kosten van het geding.

2.3.De Raad merkt op dat de gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van toepassing is op verzoekschriften die ingediend worden vanaf 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op onderhavig geval. Er is dus vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.2. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker stelt in fine van zijn betoog het volgende:

"De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen, het evenredigheidsbeginsel en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie."

Verzoeker betoogt als volgt:

“De "motivering" van de bestreden beslissing luidt als volgt(…)
Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.
De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.
De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.
In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...
Verzoeker was naar België gekomen om er te werken.
Verzoeker kon met ingang van 18.05.2009 in dienst treden bij MERGEN B.V.B.A..
Op 25.05.2009 werd deze tewerkstelling echter buiten de wil van verzoeker om beëindigd door zijn werkgever.
Desondanks werd verzoeker op 27.05.2009 toch in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, gevolgd op 09.07.2009 door een E-kaart.
Verzoeker was dan ook in de terechte veronderstelling dat hij verder in België mocht blijven en hij heeft dan ook verdere stappen gezet tot zijn integratie.
Zo is hij verder actief naar werk blijven zoeken, hetgeen echter niet eenvoudig is gelet op de slechte economische omstandigheden en het taalprobleem.Om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten volgde verzoeker dan ook Nederlandse lessen, alsook zijn echtgenote.
Plots werd verzoeker zonder enige concrete aanleiding op 29.12.2009 echter in kennis gesteld van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).
Verzoeker diende hiertegen een schorsend beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingen, hetgeen echter bij arrest dd. 22.03.2010 werd verworpen.
Verzoeker is echter niet bij de pakken blijven zitten en heeft actief werk gezocht en ook gevonden.
Verzoeker was tot 17.09.2010 tewerkgesteld via interim waarna hij helaas opnieuw zonder werk is gevallen.
Verzoeker wil echter geenszins ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel en zoekt actief naar werk.
Op 23.02.2011 werd verzoeker echter in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), zijnde huidig bestreden beslissing.
De reden hiervoor die in de bestreden beslissing werd aangehaald, nl. dat hij een "onredelijke" belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vormen, is echter een omstandigheid dat totaal buiten zijn wil om is ontstaan.
Verzoeker doet er immers alles aan om werk aan te trekken o.m. door zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten via het volgen van Nederlandse lessen.
Verzoeker heeft ook minstens tot 17.09.2010 interimarbeid kunnen uitoefenen en zoekt thans ook nog steeds actief naar werk.
De kans is reëel dat hij eerstdaags opnieuw werk zal hebben en hij dus niet langer ten laste is van het sociale bijstandsstelsel.
Indien verzoeker zou worden uitgewezen zal hij ongetwijfeld het voordeel van zijn Nederlandse lessen en zijn kans op werk verliezen en in zijn thuisland, alwaar zijn werksituatie uitzichtloos was en alwaar hij alles alsook zijn woonst heeft achtergelaten, op straat en in de armoede belanden.
In de bestreden beslissing is geen enkele rekening gehouden met bovenvermelde concrete omstandigheden van dit gezin.
Het is duidelijk dat de overheid hier een fout, minstens een onzorgvuldigheid heeft begaan waarvan verzoeker en zijn gezin niet het slachtoffer kunnen worden.
Verzoeker werd door de overheid minstens op een dwaalspoor gebracht door het feit dat hij en zijn gezinsleden in het bezit werden gesteld van een verklaring van inschrijving en vervolgens van een E-kaart, waardoor bij verzoeker begrijpelijk de veronderstelling was gerezen dat zij aan alle nodige vereisten hadden voldaan om hun verblijf in België te regulariseren. Op geen enkel moment werd hem erop gewezen dat het verliezen van zijn tewerkstelling, zelfs voor heel korte periode en onafhankelijk van zijn wil, onmiddellijk zijn verblijf in België in het gedrang zou brengen. Bovendien kan het voor korte periode buiten zijn wil om zonder werk zijn geenszins als een "onredelijke" belasting voor het sociale bijstandsstelsel worden beschouwd. Verzoeker uitwijzen terwijl hij er ondertussen alles aan gedaan heeft om zich te integreren zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, het E.V.R.M, en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie. Het is tevens in strijd met het evenredigheidsbeginsel om verzoeker uit te wijzen als sanctie voor het feit dat hij gedurende korte periode en buiten zijn wil om zonder werk zit. De concrete omstandigheden van dit gezin komt op geen enkele wijze

tot uiting in de betreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek. (…)"

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(…) De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Uit de aanvraag tot verklaring van inschrijving dd. 08 oktober 2010, blijkt dat verzoeker een Tsjechische onderdaan is en zich inschreef als werknemer. De aanvraag gebeurde op basis van artikel 40 van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt bepaald: (…)
Verzoeker legde documenten voor waaruit blijkt dat hij van juni tot 17 september 2010 tewerkgesteld was via interim. Uit de stukken van het dossier blijkt tegelijk dat hij zich reeds op 08 oktober 2010, moment van zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) bij de gemeente, eveneens bij het OCMW aanmeldde teneinde een leefloon te krijgen.
Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat hij minstens sedert oktober 2010 een leefloon ontvangt.In de bestreden beslissing werd er dan ook terecht gemotiveerd dat verzoeker geen economische activiteit uitoefent in België maar a contrario ten laste is van het OCMW. Verzoeker voldoet bijgevolg aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15 december 1980.
De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen, rekening houdende met alle documenten van het dossier. Verzoeker doet geen poging om deze motieven op ernstige wijze te weerleggen.In die zin kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen(…) (RW, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008)
Verzoeker beperkt zich thans tot de stelling dat hij kans maakt om tewerkgesteld te worden, doch beperkt zich tot ongestaafde beweringen.
Louter ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze artikel 8 EVRM, en de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. 19 juli 2009 in het kader van de humanitaire regularisatie, in casu geschonden zouden zijn ten gevolge van de bestreden beslissing.
In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het enige middel is niet gegrond."

3.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van *"de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie"* aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden worden door de bestreden beslissing.

De Raad acht het middel eveneens onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van *"het E.V.R.M"* en *"artikel 8 E.V.R.M"*, aangezien verzoeker nalaat te preciseren welke bepaling van het EVRM hij naast artikel 8 geschonden acht en eveneens nalaat te preciseren op welke wijze artikel 8 EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing.

De Raad acht het middel eveneens onontvankelijk voor zover opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing strijdig is met de *"menselijke waardigheid"*. Een dergelijk beginsel waaraan de bestreden beslissing zou moeten getoetst worden is de Raad niet bekend.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op zuiver administratieve beslissingsprocedures zoals deze waarin beslist wordt tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (cfr. RvS 28 januari 2011, nr. 6482 (c)). De schending ervan kan derhalve niet dienstig opgeworpen worden in onderhavige betwisting.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cfr. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.5. De bestreden beslissing steunt op twee vaststellingen:

- enerzijds wordt vastgesteld dat verzoeker niet meer kan beschouwd worden als een werknemer, gelet op het feit dat uit een attest van het OCMW blijkt dat hij sedert 8 oktober 2010 een volledig leefloon ontvangt als persoon met een gezin ten laste, zijnde sedert het begin van zijn aanvraag;

- anderzijds wordt vastgesteld dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een werkzoekende aangezien hiervoor geen enkel bewijsstuk wordt neergelegd.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker bovenvermelde vaststellingen niet betwist.

3.7. Waar verzoeker een betoog voert over zijn arbeidsovereenkomst van 18 mei 2009 en de op 9 juli 2009 afgeleverde E-kaart, dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien het betrekking heeft op een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving die uitgemond is in een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, die het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitief arrest van de Raad. In dit verband kan gewezen worden op het gestelde in de punten 1.8 tot en met 1.12.

3.8. Waar verzoeker betoogt dat het feit dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk *"een omstandigheid"* is die *"totaal buiten zijn wil is ontstaan"*, dat het slechts gaat om een *"korte periode buiten zijn wil om zonder werk (te) zijn"*, wijst op zijn inspanningen die hij verricht om zijn positie om de arbeidsmarkt te verbeteren en poneert dat de kans reëel is dat hij eerstdaags opnieuw werk zal hebben en dus niet langer ten laste zal zijn van het sociale bijstandstelsel, dient de Raad op te merken dat verzoeker met het kenbaar maken van de wijze waarop hij zijn eigen situatie inschat en met zijn

hypothetische en blote bespiegelingen geen afbreuk kan doen aan de in punt 3.5. bedoelde vaststellingen die de bestreden beslissing ondersteunen.

3.9. Waar verzoeker opwerpt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik rekening hield met *"de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien hij daartoe de kans zou hebben gehad"*, gaat de Raad er vanuit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de hoorplicht. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; Zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, *Administratieve Rechtsbibliotheek,* Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker toont ook niet aan welke elementen hij bij zijn horen zou meegedeeld hebben die aanleiding zouden kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn situatie, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.10. Waar verzoeker poneert "*De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag. In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen"*, dient de Raad op te merken dat verzoekers betoog onvoldoende uitgewerkt is om ontvankelijk te zijn aangezien hij nalaat te preciseren welke *"aanvraag*" hij bedoelt en welke *"omstandigheden*" van belang zijn in onderhavige betwisting. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker.

3.11. Verzoeker poneert dat indien hij wordt uitgewezen hij "*ongetwijfeld het voordeel van zijn Nederlandse lessen en zijn kans op werk (zal) verliezen en in zijn thuisland, alwaar zijn werksituatie uitzichtloos was en alwaar hij alles alsook zijn woonst heeft achtergelaten, op straat en in de armoede belanden. De concrete omstandigheden van dit gezin komt op geen enkele wijze tot uiting in de betreden beslissing. (…) Het is tevens in strijd met het evenredigheidsbeginsel om verzoeker uit te wijzen als sanctie voor het feit dat hij gedurende korte periode en buiten zijn wil om zonder werk zit."* Met deze hypothetische en blote bespiegelingen toont verzoeker geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel. De bestreden beslissing houdt bovendien geen *"uitwijzing*" in. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat hij een verklaring van inschrijving verkrijgt omdat hij Nederlandse lessen gevolgd heeft, zijn woonst in zijn thuisland heeft achtergelaten en zijn economische situatie aldaar naar eigen zeggen uitzichtloos is. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet voorziet alleszins niet dat dergelike omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een verklaring van inschrijving. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij daaromtrent onderzoek diende te verrichten of daaromtrent diende te motiveren. De bestreden beslissing verhindert alleszins niet dat verzoeker alsnog een verklaring van inschrijving verkrijgt indien hij aantoont dat hij werknemer/werkzoekende is.

3.12. Waar verzoeker opwerpt "*Op geen enkel moment werd hem erop gewezen dat het verliezen van zijn tewerkstelling, zelfs voor heel korte periode en onafhankelijk van zijn wil, onmiddellijk zijn verblijf in België in het gedrang zou brengen"* dient de Raad op te merken dat verzoeker gelet op het gestelde in de punten 1.8 tot en met 1.12 niet dienstig kan voorhouden niet te weten wat de gevolgen zijn van het ten laste zijn van het OCMW op een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA